

Sygn. akt II PK 323/14

POSTANOWIENIE

Dnia 28 maja 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Kuźniar

w sprawie z powództwa E. K.
przeciwko Ministerstwu Sprawiedliwości w Warszawie
o odwołanie od oceny okresowej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 28 maja 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z dnia 22 stycznia 2014 r., sygn. akt III APa 32/13,

**odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania i nie obciąża
powódki kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 22 stycznia 2014 r., III APa 32/13, Sąd Apelacyjny w Warszawie, na skutek apelacji pozwanego Ministerstwa Sprawiedliwości w Warszawie, w sprawie z powództwa E. K. o odwołanie od oceny okresowej, zmienił wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie XXI Wydziału Pracy z dnia 9 kwietnia 2013 r. i oddalił powództwo (pkt I) oraz orzekł o kosztach procesu, w tym kosztach zastępstwa procesowego z urzędu (pkt II i III).

Sąd Apelacyjny, zmienił dokonaną przez Sąd pierwszej instancji ocenę prawną co do zasadności sprzeciwu powódki od oceny okresowej z dnia 16 grudnia 2011 r., uznając, że uzasadnienie negatywnej oceny częściowej w odniesieniu do kryterium: „rzetelność i terminowość” zawierała konkretne argumenty (potwierdzone zestawieniem spóźnień), przekonujące o słuszności wystawionej, w trybie

przepisów ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej (jednolity tekst: Dz.U. z 2014 r., poz. 1111 ze zm.), oceny negatywnej.

Powyższy wyrok zaskarżył skargą kasacyjną pełnomocnik powódki, zarzucając naruszenia prawa materialnego przez błędną wykładnię § 11 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 8 maja 2009 r. w sprawie warunków i sposobu przeprowadzania ocen okresowych członków korpusu służby cywilnej (Dz.U. Nr 74, poz. 633), poprzez uznanie, że ocena częściowa została wydana odpowiednio do poziomu spełniania przez powódkę kryterium obowiązkowego „rzetelność i terminowość”, treści załącznika nr 1 do rozporządzenia z dnia 8 maja 2009 r., przez uznanie, że częstotliwość spóźnień powódki do pracy, pomimo towarzyszących okoliczności, udowodnionych w toku postępowania, stanowiła wystarczającą przesłankę dla przyznania oceny „znacznie poniżej oczekiwań” w zakresie kryterium „rzetelność i terminowość”, § 11 ust. 2 w związku z § 9 rozporządzenia z dnia 8 maja 2009 r. przez uznanie, że przed sporządzeniem oceny okresowej z dnia 16 grudnia 2011 r. nie zachodziła potrzeba przeprowadzenia rozmowy z powódką, ze względu na fakt, że wymóg ten został uprzednio spełniony, oraz art. 8 k.p. w związku z art. 9 ust. 1 ustawy o służbie cywilnej przez pominięcie przez Sąd Apelacyjny, że negatywna ocena okresowa powódki została oparta jedynie na jej spóźnieniach do pracy, które były przez nią niezawinione oraz w pełni usprawiedliwione, takie zaś zachowanie po stronie pracodawcy nie powinno korzystać z ochrony w świetle powołanej regulacji. Pełnomocnik wskazał także na naruszenie przepisów postępowania – art. 232 k.p.c., wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie apelacji pozwanego, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi drugiej instancji.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniono potrzebą wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości „w zakresie dokonywania oceny częściowej według kryterium „rzetelność i terminowość” zgodnie z opisem zawartym w Załączniku nr 1 do Rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 8 maja 2009 r. w sprawie warunków i sposobu przeprowadzania ocen okresowych członków korpusu służby cywilnej”, oraz „w zakresie § 11 ust. 2 w zw. z § 9 Rozporządzenia w zakresie konieczności przeprowadzenia rozmowy z

ocenianym przed sporządzeniem oceny okresowej oraz jej wpływu na dokonywanie oceny”. Ponadto zdaniem pełnomocnika powódki, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona „ze względu na naruszenie prawa materialnego, a ściślej treści Załącznika nr 1 do Rozporządzenia poprzez pominięcie istotnych elementów opisu kryterium „rzetelność i terminowość” oraz uznanie, że ilość powtarzających się spóźnień uzasadnia przyznanie oceny częściowej „poniżej poziomu oczekiwań” w tym zakresie”.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną, pełnomocnik pozwanego wniósł o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ewentualnie o oddalenie skargi kasacyjnej w całości wraz z orzeczeniem o kosztach postępowania, w tym kosztach zastępstwa procesowego.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Wstępnie trzeba przypomnieć, że ograniczenia dopuszczalności wnoszenia skargi kasacyjnej wynikają z konstytucyjnej roli Sądu Najwyższego w systemie organów wymiaru sprawiedliwości. Zgodnie bowiem z art. 1 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 499 ze zm.), rolą tego Sądu w sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości pozostaje zapewnienie w ramach nadzoru zgodności z prawem oraz jednolitości orzecznictwa sądów powszechnych i wojskowych przez rozpoznawanie kasacji oraz innych środków odwoławczych, podejmowanie uchwał rozstrzygających zagadnienia prawne i rozstrzyganie innych spraw określonych w ustawach. Skarga kasacyjna nie jest więc (kolejnym) środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia, stąd też ewentualna możliwość dalszego postępowania przed Sądem Najwyższym, stanowi uprawnienie dodatkowe (por. art. 177 ust. 1 Konstytucji), które może zostać obwarowane szczególnymi przesłankami, w tym określonymi w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Zgodnie z tym przepisem Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

1. w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
2. istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
3. zachodzi nieważność postępowania lub
4. skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Za istotne zagadnienie prawne uznaje się zagadnienie dotychczas niewyjaśnione i nierozwiązane w orzecznictwie, a więc cechujące się nowością i którego rozstrzygnięcie może sprzyjać rozwojowi prawa. W utrwalonym orzecznictwie przyjmuje się, że powołanie się na tę okoliczność wymaga, obok sformułowania tego zagadnienia, także przytoczenia związanych z nim konkretnych przepisów prawnych, wskazania, dlaczego jest ono istotne oraz przedstawienia argumentacji wskazującej na rozbieżne oceny prawne (por. postanowienia: z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 nr 1, poz. 11, z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 nr 7-8, poz. 51, z dnia 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05, LEX nr 180841). Wypada również dodać, że podstawa do przyjęcia skargi do rozpoznania nie zachodzi, jeżeli Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w kwestii tego zagadnienia prawnego lub wykładni przepisów i wyraził swój pogląd we wcześniejszych orzeczeniach, brak nadto okoliczności uzasadniających zmianę tego poglądu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNP – wkładka z 2003 r. nr 13, poz. 5).

Tymczasem przedstawiona przez wnioskodawcę potrzeba wykładni wskazanych w zarzutach skargi przepisów nie spełnia wskazanych wyżej wymogów określonych w art. 398⁹ k.p.c. Skarżący odnosi się bowiem do zwykłej wykładni przepisów, które mają zastosowanie w konkretnym stanie faktycznym sprawy i stosowania prawa (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 13 czerwca 2014 r., II UK 57/14, niepublikowane).

Ponadto jeśli wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, wskazuje także na oczywistą zasadność skargi (tak jak w ocenianej sprawie), to w jego uzasadnieniu powinny się znaleźć odpowiednie wywody potwierdzające tę okoliczność. Skarga jest bowiem oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone nią

orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPIUS 2002 nr 20, poz. 494 oraz z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNP 2003 nr 18, poz. 437). Za wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 20 czerwca 2011 r., I PK 43/11 (niepublikowany), warto też wskazać, że jednocześnie uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania występującymi w sprawie wątpliwościami prawnymi (zagadnienie prawne, potrzeba wykładni przepisów) generalnie wyklucza możliwość oczywistej zasadności skargi. Przesłanki uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zawarte w pkt 1 i 4 art. 398⁹ § 1 k.p.c. wzajemnie się krzyżują i wykluczają możliwość przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania zarówno z uwagi na interes publiczny (pkt 1 powołanego przepisu), jak i prywatny skarżącego (pkt 4 powołanego przepisu). Trudno sobie bowiem wyobrazić sytuację, w której wyrok jest oczywiście wadliwy a jednocześnie w sprawie występuje tak poważna wątpliwość prawna, że wymaga interwencji i rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy.

Z tych względów na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Orzeczenie o kosztach procesu uzasadnia art. 102 k.p.c.